

ΑΜΛΕΤΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Σάν ἦλθε ὁ χαλυβόνευρος, ὁ κορφοφθάστης
καὶ πιά καθαίρεσε τὸν δόλιο ρήγα Ἀμλέτο,
σὲ πύργο πῆγε ὁ ξεπεσμένος κι' ἐσφαλήχθη
ἀλαργινό, θεμελιωμένο ἀπάνω σὲ ἄκρη
ποῦ ἀγκύλωνε τὴν θάλασσα τὴν ἀφρισμένη.
Καὶ στίφη ἄν χύμιζαν τῶν οὐρλιαστῶν βορηάδων
μὲ τῶν κυμάτων τὴν τριπλῆ γιὰ νὰ παράβγουν
τὴν δύναμι στὴν λύσσα τὴν καραβοσπάστρα,
ἀπὸ ὑψηλά τηροῦσε ἀχόρταγος ὁ Ἀμλέτος
τὸ θέαμα, μαντεύοντας μέσ' στὰ καρᾶβια
πασχίσματα φριχτὰ κι' ἀπαίσιες ἀγωνίες
— καὶ τότε πῶ βαθιὰ τὸ ξέγνοιασμα αἰσθανώταν.
Κι' ἄν πάλι—σάν γαλήνευε—παληοὶ τοῦ φίλου
ἐρχόντουσαν ὡς πέρα ἐκεῖ νὰ τὸν ξορκίσουν
μαζῆ τους νὰ ἐπιστρέψει, ποῦ οἱ Δανέζοι πάντα
τὴν θύμησί τοῦ φύλαγαν κρυφὰ μὲ ἀγάπη,
τῆς θάλασσας καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὴν τόση γλύκα
ἐκεῖνος κύτταζε καὶ στοχαζώταν «Ξέρω
τὶ πλάνα ποῦ χαμογελοῦν : παραφυλάγουν
νὰ βγεῖ κανένας εὐπιστος, καὶ τότε ξάφνου
σάν ὄρνεια θὲ νὰ ριχθοῦν σωθικοφάγα...»

Κ. Δ.

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ὁ Ψυχάρης βρῖσκει, θαρρῶ, μόνος πολὺ ὀρθὰ στὸν πρόλογό του τὴ
μεγαλύτερη ἀρετὴ ποῦ ἔχουν οἱ ἱστορίες, ποῦ δημοσιέβει μὲ τὸν τίτλο
Στὸν Ἰσκιό τοῦ πλατάνου (Ἀθήνα, βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἑστίας
κλπ. 1911). Ἡ ἀρετὴ αὐτὴ εἶναι ἡ εὐκολία κ' ἡ ζωηρότητα τῆς διήγη-
σης ἢ τῆς ἀφήγησης, ὅπως τὸ θέλει, δηλ. τὸ ἴδιο χάρισμα ποῦ ζων-
τανέβει καὶ τὰ γλωσσικὰ μαθήματα, ποῦ μᾶς δίνει μὲ τὰ Ρόδα καὶ
Μῆλα. Μολονότι ὄχι σπάνια ἡ ἀφήγηση ἀπλώνεται πολὺ μολονότι τὸ
ῥφος ξεπέφτει εὐκολα σὲ γλυκό, μικρόχαρον τόνο, μολονότι ἐκεῖ καὶ δῶ ἡ
πολλὴ αἰσθηματικὴ διάθεση παρακουράζει, ὥστόσο οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς
ἱστορίες αὐτὲς ὄχι μόνο διαβάξουντ' εὐχάριστα, μὰ κι ἀναδίνουν ὄχι σπάνια
μιά δροσιά καὶ χάρη ὀλότελα δικές τους. Καὶ μὲ τὸ νόμ' αὐτὸ δὲν ἔχει
ἄδικο νὰ τὸ λέγει μόνος του ὁ συγγραφέας τοῦ Ταξιιδιῶ πῶς δὲν εἶναι
μόνο σχολαστικὸς καὶ γραμματικολόγος. Βέβαια καθ'αυτὸ καλλιτέχνης δημι-